

danske aftalesystem, og derfor kan CD ikke støtte forslaget.

Jette Gottlieb (EL):

I behandlingen af det forrige forslag havde Kristeligt Folkepartis ordfører en meget høj cigarføring. Jeg tror nok, at jeg ville have haft en lidt lavere profil, hvis det næste punkt på dagsordenen var behandlingen af et forslag, hvor Kristeligt Folkeparti i så udpræget grad gør sig klogere end arbejdsmarkedets parter. Jeg ville nok have haft en lidt lavere profil i det forrige.

Med det her forslag afslører Kristeligt Folkeparti jo, at de har et noget speget forhold til det interne demokrati i fagbevægelsens organisationer, samtidig med at de lægger op til en særegen fortolkning af, hvem der skal afgøre udfaldet af en afstemning om overenskomstfornyelser.

I mine øjne er det naturligvis legitimt at forholde sig til lovstof, som forligsmandsloven jo er, men jeg synes nok, at forslaget om indgreb i de interne beslutninger i fagbevægelsen, det er noget andet.

Da loven blev ændret med virkning fra 1. januar 1997, betragtede vi det i Enhedslisten som et om end lille fremskridt i anerkendelsen af fagbevægelsens medlemmers ret til at have indflydelse på deres egne løn- og arbejdsforhold. Vores principielle holdning er, at urafstemninger om overenskomstfornyelser skal afgøres ved simpelt flertal, som tilfældet er ved andre afstemninger i det her land. Men i mangel af bedre så var lovændringen i 1997 da et fremskridt.

De, der følger lidt med i arbejdsmarkedsforhold, kunne da også med glæde konstatere, at et mangeårigt fald i stemmedeltagelsen ved overenskomstfornyelser blev vendt til en stigning i 1998. En del af baggrunden var, at den omtalte lovændring skærpede forbundenes opmærksomhed om at sikre en høj stemmedeltagelse, som jo må være i alles interesse for at sikre den størst mulige opbakning om de overenskomster, der skal arbejdes under. At der så samtidig var et rimelig klart nej i afstemningsresultatet, ja, det skyldes jo ikke afstemningsreglerne, men forligenes og mæglingforslagenes indhold.

Når forslagsstilleren til det her foreliggende lovforslag vil have skruet tiden tilbage til før 1997 med henvisning til, at et såkaldt lille flertal af de stemmeberettigede medlemmer kan afvise

et mæglingforslag på vegne af flertallet af de stemmeberettigede, så er de ude i et skidt ærinde. Skulle det måske være en bedre idé, at et mindretal af de afgivne stemmer skulle bestemme på flertallets vegne? Eller vil Kristeligt Folkeparti ved hjælp fra høgere magter fastslå, at de, der ikke stemmer, ville have stemt ja, hvis de havde stemt?

Det er desværre ikke altid, at folk gør brug af deres stemmeret hverken ved overenskomstfornyelser eller ved andre afstemninger. Det skal være en målsætning også i denne her sammenhæng at fremme en så høj stemmedeltagelse som overhovedet muligt, bl.a. ved at de stemmeberettigede er på det rene med, at deres stemme har betydning – og det er jo det, der er afgørende – for det samlede resultat. Afstemningsregler, der betyder en afgørelse ved almindeligt flertal, er den bedste løsning i den sammenhæng. Og uanset hvad er det decideret udemokratisk, hvis vi lader dem, der ikke stemmer, være dem, der bestemmer.

Til sidst skal den også med, forslagsstillernes betragtning om, at det skal være fagbevægelsens medlemmer eller deres valgte repræsentanter, der tager stilling til et forhandlingsresultat. Ja, jeg er sikker på, at fagbevægelsens medlemmer og kompetente forsamlings selv både kan og vil beslutte, hvordan afstemningsproceduren skal være inden for de enkelte forbund. I Enhedslisten har vi også en mening om den sag. Men den mening, nemlig størst muligt medlemsdemokrati i fagbevægelsen, fremfører vores medlemmer i deres faglige organisationer. Vi vil altså med næb og kløer stemme imod det her.

(Kort bemærkning):

Ole M. Nielsen (KRF):

Det kom jo ikke bag på mig, at fru Jette Gottlieb kom efter mig med den der med tilliden til de faglige organisationer. Men forskellen på Enhedslisten og SF på den ene side og os på den anden side er nemlig, at jeg ikke har tillid til de faglige organisationer. De faglige organisationer varetager nemlig ikke samfundets interesser. De varetager deres fagfællers, deres egne interesser, deres egoistiske og gruppeegoistiske interesser, hvorimod Folketinget har det formål at varetage helhedens interesse, samfundets interesse. Så derfor har jeg jo ikke den samme tillid til arbejdsmarkedets parter, som de to partier har. Det var derfor, jeg undrede mig over de to partiers forbehold over for det, der lå